

Oral history getuigenissenbank van het NIOD (Instituut voor Oorlogs-, Holocaust- en Genocidestudies). De interviews zijn gedeeltelijk verwerkt in het boek: 'De Syrische Goelag' van Uğur Üngör en Jaber Baker.

Getuigenis 1: Muhannad Alghabbash, 35 jaar, 1 kind

Oprichter van de Revolutie Universitaire Coördinatie in Aleppo (studentenleider in 2011), hij verspreidde flyers en spoten leuzen op muren. Op 30 juni 2011 een dag gearresteerd. Daarna op 6 augustus 2011 gearresteerd en na 2,5 maand vrijgelaten. Twee maanden later opnieuw gearresteerd en na 1,5 jaar vrijgelaten, 17 juni 2013.

Interviewduur 3'10 (twee banden).

Interview: Jaber Baker, writer and researcher.

Transcriptie: Linda Bilal, journalist and writer columnist with Amnesty International magazine, fellowship student with Beirut DC in impact strategy, graduate of journalism and media, broadcast writing department.

Vertaling: Nabil Nabo, translation Specialist

Deze publicatie is tot stand gekomen met steun van het Fonds Bijzondere Journalistieke Projecten (www.fondsbjp.nl).

Ga jij ermee akkoord dat dit interview afgenomen wordt om de geschiedenis van Syrische gevangenen te documenteren?

Daar ben ik het mee eens.

Ga je akkoord met het gebruik van je eigen naam of gebruik je liever een pseudoniem?

Natuurlijk niet, je kan mijn eigen naam gebruiken

Ik heb de volledige naam nodig van je vader en moeder

Muhannad Yahya Al-Ghabash en de naam van mijn moeder is Amal.

Geslacht man

Syrische nationaliteit

Geboorteplaats: Riyad Saudi Arabië

Geboortedatum: 25-3-1988

Arabisch

Religie: moslim

Denominatie: soennitisch

Hoeveel arrestaties?

Je bedoelt door het Syrische regime?

Natuurlijk

Drie keer.

Wanneer was de eerste keer?

De eerste keer was op 30-6-2011.

Wanneer ben je vrijgelaten?

Ik zal je vertellen over de drie arrestaties achter elkaar. Op 30-6-2011 werd ik een dag gearresteerd. Daarna werd ik op 6-8-2011 gearresteerd en op 20-10-2011 vrijgelaten.

Dat betekent dat je bijna twee maanden in de gevangenis hebt gezeten?

Iets langer? Ongeveer tachtig dagen

En de derde arrestatie?

Dat was van 21-12-2011 tot 17-06-2013

Was dit de langste arrestatie?

Ja, dit was bijna anderhalf jaar

Wat was de locatie van de eerste arrestatie?

De eerste arrestatie was op een politiebureau, ik probeer het me te herinneren...

Je komt niet uit Aleppo?

Nee

Ik probeer me te herinneren...

Was het ministerie van Binnenlandse Zaken, politie?

Dat klopt. Het was het ministerie van Binnenlandse Zaken, een politiebureau. We namen deel aan een demonstratie. Op de vrijdag van de Aleppo-Vulkaan (Red. Dit is de naam van de vrijdag 1 juli 2011. In de eerste jaren van de Syrische revolutie vonden de grote demonstraties op vrijdag plaats en elke vrijdag had een naam) arresteerde de politie mij in hetzelfde gebied als waar de demonstratie plaatsvond.

En de tweede arrestatie?

Het was de militaire inlichtingendienst (Al-amen Al-askari)

Was dat de afdeling in Aleppo (Firaa)?

De Al-mukhabarat Al-askaria (de militaire inlichtingendienst) in Aleppo.

En je bleef daar tot je vrijgelaten werd?

Nee het was een reis.

Al-amen Al-askari van Aleppo, dan?

Het was een reis waar we aan begonnen, ik zal het in volgorde vertellen. We zijn begonnen bij de Al-amen Al-askari in Aleppo...

Hoeveel dagen was je daar?

Ongeveer zeven of acht dagen. Daarna gingen we naar de militaire politie in Aleppo. Daar bleef ik twee dagen. Vervolgens ging ik naar de militaire politie in Homs, al-Baluni, ook hier bleef ik twee dagen. En vanaf daar ging ik naar de militaire politie in Damascus, Qaboun, voor een dag. Toen kwam er een patrouille van de Firaat Al-amen Al-askari 291. Ze namen me mee en ik bleef daar ongeveer een maand. Ze ondervroegen me opnieuw in deze Firaat, waarna ik werd overgeplaatst naar de 215 Firaat van de regio.

215 Raid brigade?

Ja, de Raid brigade. Ik bleef daar denk ik ongeveer 10 dagen, maar ik weet het niet zeker. En van daar ging ik naar de Al-amen Al-askari in de Damascus. En daarna naar de militaire politie in Damascus, al-Qaboun, en vandaar naar al-Baloon... We bleven daar een aantal dagen, vanwege de gevechten van al-Rastan. De route Homs-Aleppo was geblokkeerd, dus we bleven een paar dagen in Homs. ... Toen werden we overgebracht van Homs naar Aleppo. Degene die mij arresteerde was een Al-amen Al-askari. Daarom brachten ze me eerst naar de Al-amen Al-askari, maar omdat ik een burger was brachten zij me naar de burgerlijke rechtbank in Aleppo. Ik verbleef twee of drie dagen in de centrale gevangenis in Aleppo, en toen liet de rechter me op borgtocht vrij.

Wat een reis!

Dat is wel een reis, van plaats naar plaats. Overal werden we gefouilleerd en elke keer moesten we onze kleding weer uit- en aantrekken.

En je werd elke keer weer teruggestuurd... De derde arrestatie was door de luchtmachtinlichtingendienst (Al-mukhabarat Al-Jawiya)?

Ja, Al-mukhabarat Al-Jawiya.

Aleppo Firaat?

Aleppo Firaat, en een zeer lange reis.

Hoeveel dagen heb je in Aleppo- Firaat gezeten?

Ik zat hier ongeveer 95 dagen, om en nabij drie maanden. Ik verbleef ongeveer 95 dagen bij de Al-Jawiya in Aleppo. Ik zal je eerst snel de reis vertellen die ik heb afgelegd en dan komen we terug op de details.

Ja natuurlijk

We zijn begonnen met de Al-Jawiya in Aleppo. In deze tijd werd ik vervolgens voor twee dagen overgebracht naar de militaire luchthaven Al-Nayrab in Aleppo. Op de derde dag werd ik overgebracht naar Al- Mazzeah Airport in Damascus, Onderzoeksafdeling, Oud Mazzeah. In een oude Mazzeah en in een nieuwe Mazzeah... Het is hetzelfde als de onderzoeksafdeling, maar er is een oud gebouw en een nieuwe en ik werd toegelaten tot het oude gebouw... Ik verbleef daar ongeveer twee maanden.

Na deze twee maanden in Mazzeah ben ik overgebracht naar Qaboun. In Qaboun verbleef ik een aantal uur... Van daaruit brachten ze me, dezelfde dag nog, terug naar Mazzeah. Vanuit Mazzeah brachten ze me naar Firaat 555, Vierde divisie (Al-Firka Al-Rabiaa) in Sumeria.

Het 555e regiment van de Vierde Divisie?

Ja, we hadden een paar inwoners van Damascus bij ons en zij schatten in dat het Sumeria was. Dat vertelden ze me toen we op weg waren naar Sumeria. Door deze gevangenen ik wist dat ik in Sumeria was, maar zeker weet ik dat niet. Sumeria of niet, ik bleef daar ongeveer een jaar. Om preciezer te zijn was ik daar tussen de 11 maanden en 11 maanden en een paar dagen, iets minder dan een jaar. Toen werd ik overgeplaatst naar Qaboun en daarna naar Saydnaya.

Rode Saydnaya?

Ja, Red Sednaya, waar ik zes dagen verbleef.

Zes dagen in de solo gevangenis?

Ja, ik verbleef in de solo gevangenis, en van Saydnaya tot Qaboun, het hoofdkwartier van de militaire politie. Op dezelfde dag in de middag werd ik overgebracht naar Adra, het was een grote ganzir (Red. groot aantal). We waren met veel van de mensen die naar Adra vertrokken. Daar bleef ik ongeveer een maand en een paar dagen voor het Terrorismehof.

Ben je vrijgelaten?

Ze lieten me vrij op proef.

Was er ondertussen iemand van buitenaf die zich bekommerde om jou?

Natuurlijk, onmiddellijk toen ik in Adra aankwam, waren mijn vrienden daar al. Ze kwamen allemaal voor mij in de gevangenis. Ze waren allen druk met het zoeken naar een advocaat en regelden alle details, en de advocaat wachtte tot ik Adra zou bereiken.

VRIJLATING

Omdat we samen deel uitmaakten van één rechtszaak was er een financieel probleem. Dat werd opgelost. De advocaat had tevens een relatie met de rechter die verantwoordelijk was voor onze rechtszaak, Wisama Ghazwan Al-Qadri van het platteland van Damascus.

Ghazwan Al Qadri?

Ghazwan Al-Qadri, de rechter van de Tweede Rechtbank voor Terrorisme, die verantwoordelijk was voor ons dossier. Die nam van iedereen steekpenningen aan, ongeveer een miljoen Syrische ponden in totaal, ongeveer 20 duizend dollar, om ons in een rechtbank vrij te laten. Mijn vrienden stelden me gerust, ze hadden het geld opgehaald. De rechter zou dit aannemen en ons, zonder de zaak te lezen, vrijlaten.

Betekent dit, dat hij je via een rechtbank zou vrijlaten?

Ja, wegwezen en rennen.

Iedereen vindt zijn eigen manier om te ontsnappen?

Precies, dat was het plan

En natuurlijk gaan we het hebben over de detentie van Al-Jawiya. In de detentie van Al-Jawiya ben jij ook gearresteerd op basis van een arrestatiebevel dat je hebt gezien?

Nee, Al-Jawiya, mijn broer, ze zijn van de engel des doods...

Ik liep van huis weg, vooral na de eerste en tweede arrestatie. Ik deed activiteiten op de universiteit.

De tweede arrestatie was een heftige ervaring, al was de derde qua heftigheidsgraad niet met de tweede te vergelijken. In die tijd had ik het erg moeilijk. Voor mij, als burger, als universiteitsstudent, was de tweede arrestatie een rampzalige ervaring.

Ik nam mijn voorzorgsmaatregelen en besloot niet thuis te slapen, maar op een andere plek. In een niet-residentiële omgeving, tussen winkels en cafe's, zodat als ik laat binnenkom en laat wegga niet meteen de aandacht trek. Ik veranderde mijn woonplaats, nam een nieuwe bijnaam en veranderde mijn telefoonnummer en mijn revolutionaire netwerk. Natuurlijk bleven ze me in de gaten houden. Op een nacht belde mijn moeder mij om twee uur 's nachts en vertelde dat mijn vader onwel was geworden en naar het ziekenhuis moest, op dat moment was ik de oudste in de buurt. Mijn oudere broers waren allemaal de stad uit, buiten Aleppo, op dat moment.

Dus ik stemde toe, en stelde mijzelf gerust door te denken dat het al laat was en dus vast geen problemen zou geven.... Gelukkig was mijn vader in betere gezondheid toen ik thuiskwam, hij hoefde niet meer naar het ziekenhuis.

Maar het lot wilde dat inlichtingenagenten buiten het huis op mij aan het wachten waren.

Ze begonnen op de deuren te kloppen, terwijl ik in het huis was. Ik probeerde uit het raam naar de weg te ontsnappen en mijn auto te nemen, maar ze merkten het op, er was geen manier om te ontsnappen. Ik verstopte me in de schuur, een ruimte van anderhalf meter hoog en drie bij vier breed.

Het is een ruimte vol met van alles, er staat bijna een tweede huis in, oude en nieuwe dingen. De patrouille ging eerst in het huis op zoek naar mij, maar na ongeveer een half uur vonden ze niets, ik hoorde mijn zusje en moeder huilen, ze vertelden dat ze alleen mij wilden meenemen. Ik hoorde alles in de schuur, uiteindelijk zei de officier tegen mijn moeder: 'Kijk, we zagen Muhannad het huis binnengaan, dus hij is binnen. We hebben hem niet gevonden, dus dit betekent dat je een geheime plek hebt.'

Ik kon niet meer ademen van angst. Ik zal weer worden gearresteerd en ik weet wat er dan gebeurt, vooral omdat ik zo'n maand geleden uit de gevangenis was vrijgelaten, ze vonden me in eerste instantie niet in de schuur, maar ze zochten opnieuw, ongeveer tien mensen gingen het huis weer binnen en draaiden alles ondersteboven, sloegen tegen de muren, totdat ze de schuur weer bereikten, met drie personen, ik verstopte me achter veel dingen, de een had een fel licht, een ander een pistool en de derde droeg niets. Ze verplaatsten de spullen van links naar rechts, ineens scheen het licht in mijn ogen, schreeuwden ze me om eruit te komen. Ze riepen: We hebben hem gevonden. Kom naar beneden. Ik zei hem: ik heb niets gedaan.

Hij sloeg me en ik viel op de grond op mijn rug. Toen schreeuwde mijn moeder tegen hen: Je beloofde me dat je hem niet zou slaan. Toen riep de agent: Sla hem niet... we hebben haar beloofd dat niemand hem zou slaan. Ze bonden me vast en stopten een zak over mijn hoofd en namen me mee naar de auto. Het was de patrouilleafdeling die me arresteerde en ik bleef ongeveer drie uur op de patrouilleafdeling, ze sloegen me en ze vroegen verder nergens naar.

Ik ben drie uur lang geslagen door de patrouilles die me arresteerden, er werden geen vragen gesteld

Wie was in deze periode het hoofd van de vestiging in Aleppo?

Generaal-majoor Adeeb Salameh

Was hij een generaal-majoor?

Dat denk ik. Deeb Salameh was een generaal-majoor, bijgenaamd Abu Nimer, hij kwam uit de stad Salamiyah.

Klopt het dat de beschuldiging waarop jij werd gearresteerd revolutionaire activiteit was?

Ik was de oprichter van de Al-Thawra Universitaire Coördinatie in Aleppo, en ik werkte buiten de Universiteit van Aleppo met de Ahfad Al-Kawakibi-groep, we verspreiden flyers en spoten leuzen op muren, het werd steeds effectiever. Onze demonstraties werden groter en onze stemmen luider.

Op de dag dat jij werd gearresteerd, was je toen nog student of was je al afgestudeerd?

Student

Welke richting?

Vierdejaars rechten.

Ben je alleenstaand? Of getrouwd, of in een informele relatie?

Ik was alleenstaand, maar ik had al een informele relatie met mijn huidige vrouw. Ik ben met haar sinds 2011.

Wat was je economische situatie? Arm, gemiddeld, rijk?

We waren niet rijk

Werkte je? Of studeerde je voltijd?

Ik werkte bij Syriatel Communications Company, en werd rond de vijfde maand ontslagen, een paar dagen voor de arrestatie.

Oké, laten we het hebben over je aankomst op het bureau. Je bleef hier ongeveer 3 uur?

Ik had geen klok, maar ongeveer 3 uur, ik werd lange tijd geslagen.

Aleppo Fira, laten we het even over de Fira hebben. Je kwam aan bij de Fira, hoe was de situatie?

Het eerste waar ik aankwam was een plaats die ik niet precies ken en ik weet niet wie ze zijn. De Al-Jawiya in Aleppo werkt met burgerauto's. Al-amen Al-askari zijn herkenbaar door hun enorme, hoge auto's, maar de Al-Jawiya zat je in gewone auto's. Ze hadden geweren en pijlen bij zich, ze waren als een shabiha, ik kende ze niet. Ik dacht de weg te weten, maar ik wist niet dat we op weg waren naar de Al-Jawiya ..

De Fira is gevestigd in het nieuwe deel van Aleppo?

Nee, het was in het Zahra-gebied.

Waar precies?

In Haleb Al-Jadideh is de Fira Al-amen Al-askari (tak van de militaire veiligheidsdienst) . Het hoofdkantoor van de Fira bevindt zich in het Al-Zahra-gebied, dat na Halap Al-Jadideh in dezelfde richting ligt.

Is de Fira groot?

Het is een gigantisch en nieuw gebouw. Ik wilde niet geloven dat het Al-Jawiya was, ik wenste dat het een andere Fira was.

Waarom?

Ze zijn de machtigste in Aleppo, en ze hebben een reputatie voor criminaliteit in Aleppo. Daarom is het de meest angstaanjagende Fira in Aleppo. Als ze iemand arresteren en hun familie probeert te bemiddelen, zal niemand ze te woord staan.

Oké, daarom was je doodsbang?

Natuurlijk, iedereen in die periode

Toen je op het Fira aankwam, deden ze een aantal procedures, een medisch verhoor en vroegen ze je of je gezondheidsproblemen had?

Broer, ze brachten me in mijn kleren, terwijl ik buiten het huis was, en ik werd lange tijd geslagen. Toen openden ze een ijzeren deur, iemand schopte me, en ik viel ongeveer 20 tot 25 graden in de kelder naar beneden. Ze gingen met me mee van de patrouilleafdeling naar de onderzoeksafdeling. Daar namen ze mijn informatie op, met een oude assistent genaamd Abu Saleh.

Je bent in de kelder?

Ja, ik ben hier in de onderzoeksafdeling, dat is de laatste locatie. Er is daar niets behalve wij, de gedetineerden, de assistenten en de geesten.... Abu Saleh nam mijn naam en gegevens over van mijn identiteitsbewijs terwijl ik op de grond zat met mijn handen vastgebonden op mijn rug. Ik werd 3uur geslagen, het bloed was overal... Hij was klaar met schrijven en begon me te vragen: Waarom, wil je de Alawieten opblazen? Ik zei: nee. Ik ben hier eigenlijk klaar. Ik realiseerde me niet dat het bovenstaande alleen maar opwarmen was, we zijn nog niet aan het spel begonnen. Ik dacht dat ze me zo hard mogelijk hadden geslagen en dat ik spoedig zou sterven, en ik had het gevoel dat ik de marteling al had doorstaan. Maar ik merkte dat die sessie slechts een opwarming was. Hij zei: 'kleed je uit'. Ze hebben mijn kleren uitgedaan en fouilleerden me.

Ik was helemaal naakt. Ze hingen me naakt op. Toen begon hij het me te vragen.

Ik was achterdochtig. Hij vroeg me: 'Waar is het explosief en wie heeft je het explosief gegeven? Waar is de lijst met doelwitten? Wie heeft je geholpen om het uit te voeren?' Ik zei tegen hem: 'je hebt de situatie verkeerd begrepen'.

We verspreiden flyers en ik coördineerde studentendemonstraties in Aleppo. Hij zei: Nee, nee, dit willen we niet, ze gingen verder met martelen, veel slaan en schoppen. Ik herinner me dat ik tijdens deze fase twee of drie keer het bewustzijn verloor. Ze hadden haast om een bekentenis te krijgen, ik was geblinddoekt.

Was je deze keer geblinddoekt? Was dit de medische keuringsprocedure?

Ja, en ik bleef in deze toestand tot ik werd overgebracht naar de kamer van majoor Maher.

Maher, wat is zijn achternaam?

Ik kan zijn volledige naam van internet halen, maar ik weet het niet meer, misschien Maher Karim. Twee officieren ondervroegen me in dat stadium, majoor Maher en kolonel Ali Hasno. Maher was een beroemd persoon, hij was het hoofd van de onderzoeksafdeling van de Aleppo Air Force. Toen het Vrije Leger arriveerde in Aleppo, zeiden ze dat ze probeerden enkele officieren op te sporen, daarom weet ik zijn naam.

Hoe lang duurde het (Al-hafra) voordat het naar Maher werd overgebracht?

Bijna een volledige dag.

Van de nacht dat je aankwam tot de volgende dag?

Ja. Al deze tijd zat ik zonder eten of drinken, ze hebben me twee keer naar het toilet gebracht. Er lag een plas bloed onder me en ik begreep niet wat er aan de hand was, Het was meer trauma voor mijn hersenen dan voor mijn lichaam, en alles gebeurde plotseling... Ze brachten me naar majoor Maher en zeiden: Wat is er, Ghabash? Wil je terug naar beneden en ons vertellen wat het verhaal is? Ik zei hem: Mijnheer, ik demonstreer en coördineer demonstraties. En je stelt me vragen die ik niet ken, die onverwacht zijn, die ik niet weet.

Onverwachte vragen?

Ja, ik beantwoord jouw vragen over protesteren en het coördineren van de demonstratie, en dit is iets dat ik toegeef. Ik deed dit allemaal en publiceerde en ik werd hiervoor berispt. Wat ik wil is dat je de vragen beantwoord over wapens en wie je wil doden. Je hebt geen keus. Je bent dood. Het was alsof het niet uitmaakte of ik sprak of niet, ik zou toch sterven. Hij vroeg me om dit in mijn achterhoofd te houden, en gaf me de keuze tussen marteling of een comfortabele dood. Hij vertelde me, " je zou kunnen sterven in de gevangenis, rottend, en je zou kunnen sterven door te worden geslagen... en jij kiest de manier".

Ze namen me mee uit de kamer en brachten me naar de tweede groepkamer. Dit was de eerste keer dat ik bij een groep kwam.

De tweede? Hoe groot was het ongeveer?

Het is in meters, ongeveer twee en een halve meter breed, bij vier en een half lang...

Heeft het een toilet?

Nee, we hadden niets. Er is geen toilet binnen...

Ze namen je mee naar de derde groep?

Ja, de tweede groep bestond toen ik daar aankwam niet uit veel mensen, ongeveer 30. Ik zat dag en nacht in die kleine ruimte met ongeveer zestig gedetineerden. Maar de eerste keer dat ik aankwam, was het aantal ongeveer dertig.

Droeg je volledige kleding of enkel ondergoed?

Iedereen in zijn eigen kleren. Toen ze me terug naar de kamer brachten, gaven ze me mijn kleren en lieten me binnen.

De andere gedetineerden treurden heel erg om mijn situatie. Na een dag werd ik opnieuw geslagen en gemarteld. De situatie was slecht, de oude wond begon opnieuw te bloeden.

Welke instrumenten werden gebruikt bij marteling?

Als instrument bij de martelingen werden vaak siliconen in gezet. Een zeer gevaarlijke uitvinding. Het is een staaf van twee meter lang en breed, niet erg dun, maar het is licht van gewicht en wikkelt zich ongeveer twee of drie slagen om de vuist, zodat het onderdeel wordt van de hand van de beul. De beul beweegt alleen zijn hand, en dan zwiept de staaf in de lucht en daalt neer.

Hij slaat niet op één plek, van de rug tot de dij, borst en rug, en na ongeveer vijftig, zestig slagen wordt het vurig bij aanraking en gaat het branden. Dit wordt gedaan vanuit verschillende posities. Als het bijvoorbeeld vanaf de bovenkant van het lichaam wordt geraakt, draait het van boven naar beneden of van schouder naar schouder. Van mijn ervaring in gevangenissen, gedurende ongeveer twee jaar en een paar maanden, zijn de siliconen het ergste om mee geslagen te worden. Onder de soorten stokken is dit het meest pijnlijke hulpmiddel en het is erger dan het stokje.

Is dit een heel nieuw middel?

Dit is een nieuwe generatie martelwerktuigen

Maar deze innovatie is verschrikkelijk, wat zijn andere tools die worden gebruikt?

Elektrische stokken, knuppels. Ook werken ze met elektriciteitsstokken die ook gebruikt werden om de demonstraties op te breken.

Het is hetzelfde instrument. Het is niet groot maar het heeft een grote ampère en het slaat met een opeenvolgende frequentie. Het brandt op zijn plaats, als het op dezelfde plek blijft raken. Achtereenvolgens "Chuk, Chuk, Chuk", op dezelfde plaats, en de techniek die op deze plaats wordt gebruikt, is anders dan die in de demonstraties. Daar worden ze geslagen de eerste, tweede en derde keer en vervolgt zijn weg dan naar een andere plaats. Maar tijdens de marteling kan hij het om mijn nek doen en het een tijdje laten staan, het brandt en de temperatuur stijgt, maar ze houden het op dezelfde plek vast. Het verspreidt de geur van een brandende huid, en ik zeg tegen mezelf: "O, broer, verander de plaats. .. alsjeblieft... Ben je me vergeten?"

En de wapenstokken, en de aanwezige kabels?

Natuurlijk, Al-Akhdar Al-Ibrahim, de knuppel, de gewone stok en het hout... Dit is normaal. In de periode dat ik vastzat, waren de aantallen gevangenen groot en de marteling moet dagelijks, dus kabel en elektriciteit zijn voor hen het gemakkelijkst, zodat de beulen hun krachten kunnen sparen. Met deze methodes is de inspanning minimaal en de resultaten snel. In de periode dat ik hier was, gebruikten ze voornamelijk draden en elektrische stokken, en natuurlijk de geest.

Wat je noemde over martelwerktuigen, is bijna hetzelfde als andere inlichtingendiensten, behalve de siliconen natuurlijk. Waren er ook speciale methoden, bijvoorbeeld het ontnemen van voedsel of slaap, drugs en medicijnen en was er behalve deze verhalen nog iets bijzonders?

Laat me je natuurlijk vertellen wat er met mij is gebeurd bij Al-Jawiya, en ik kan je ook vertellen over de ervaring van mijn vrienden, maar ik wil je eerst vertellen over mijn ervaring. De eerste anderhalve dag zetten ze me in de slaapzaal/groepsceel (Al-mahjaa) voor ongeveer een halve dag. Vanaf zonsopgang namen ze me mee. Voor ongeveer drie dagen. Ik ging niet terug naar de kamer... In de gang maakten ze me los, ze bereidde maaltijden en voedde me. Daarna brachten ze mijn Al-shabeh terug en hielden me drie dagen uit mijn slaap. Tot ik flauwviel, en toen stopten ze me alleen en niet in de groep. Hier bleef ik ongeveer vijf dagen, ze lieten me rusten voor een dag, toen haalden ze me eruit en herhaalden dezelfde intensiteit van lelijke martelingen.

Dit vond allemaal plaats in Aleppo, overal is het verhaal vast anders en ook procedures en martelingen. Na de verhoorperiode, de ondervraging werden de dingen lichter, toen heb ik alles aan ze bekend. De bomaanslagen en andere aanklachten. Ik vertelde hem te schrijven wat hij wilde horen en ik zou ondertekenen.

Je vertelde me dat ze het opnieuw deden en dat het erger was, wat was het ergste?

Het ergste was eerlijk gezegd de ernst van de martelingen en afranselingen, die waren waanzinnig. Ze namen me mee naar de kamer van majoor Maher, ze waren met ongeveer vijf mensen, en ik was al vijf dagen zonder slaap werd al vijf dagen gemarteld.

Ik ben ook naakt...mijn tanden zijn afgebroken en mijn ogen steken uit...mijn lippen zijn gescheurd. Mijn nagels zijn eruit getrokken. De eerste drie dagen verloor ik mijn vingernagels en teennagels volledig.

Ook werden tijdens de marteling tien spijkers in handen en voeten geslagen. De situatie was als volgt... De ondervraging begon, er waren vijf of zes mensen bij majoor Maher. Ze stelden me allemaal tegelijkertijd een andere vraag.

Achter hen stond een cipier die me sloeg en zei dat ik moest antwoorden. Maar ik kon niet antwoorden, en ik kon mijn speeksel niet doorslikken. Zoveel vragen, mijn hoofd kon het niet bevatten. En de situatie bleef hetzelfde totdat ik in een wervelwind kwam waarin ik niets meer kon horen of onderscheiden, en ik niet wist wat ze wilden... Ze bleven in deze toestand totdat iedereen stil werd, een van hen sprak me toen direct aan. Er was iemand die mijn verklaring opschreef en ook de naam van mijn vader en moeder.

Ik moest zeggen, ik ben Muhannad Al-Ghabbash, ik erken en beken dat ik een explosief van twintig kilo heb meegenomen om in Aleppo tot ontploffing te brengen, met behulp van mijn moeder. Andere details heeft hij toegevoegd uit het formulier, het apparaat, de beschrijving en de locatie waar het werd geplaatst, dat alles met mijn moeder. Hij schreef de volledige naam van mijn moeder terwijl ik luisterde. Hij vertelde me: Muhannad, dit is je bekentenis, ik heb je vingerafdruk nodig.

Ze sturen de honden achter ons aan, de shabiha.

Je zegt dat het shabiha-honden zijn, toch?

We zullen ze naar je buurt sturen om je moeder te halen en met je moeder deze marteling te delen die je de afgelopen vijf dagen hebt doorgemaakt. Eerst dacht ik dat dit een spel was, ze gebruikten het ook in de Al-amen Al-askari in mijn vorige detentie. Als illusie van executie en ze zeiden dat ze me zullen vermoorden enzovoort. Op het eerste moment dacht ik dus dat dit een spel was, totdat ze mij het papier lieten zien. De cipier dwong mij om er vingerafdrukken op te plaatsen. Onbewust stak ik mijn duim tussen mijn vier vingers om te voorkomen dat ik vingerafdrukken zou nemen, wat ze ook deden.

Hij begon me op mijn handen te slaan totdat ik ze opendeed, en zette mijn duim op de inkt en van daaruit op het papier. Toen zei hij tegen de inlichtingenagent: 'Meneer, het papier is klaar'. Hij vertelde hem: 'We hebben een officiële bekentenis, stuur en kijk wie van de groepen zijn moeder gaat halen. Ik was als een dronkaard, ik weigerde het te geloven en ik was in een staat van dwalen. Ze namen me mee en hingen me naakt in de gang.

Na een klein uur begon ik de geluiden te horen van een vrouw die huilde in de Fira, terwijl ze haar sloegen. Ik zag haar niet. Een van de bewakers kwam naar me toe en vertelde me dat ik schuldig ben aan het feit dat dit haar overkwam. We hebben je moeder meegenomen en ze wordt nu geslagen. Waarom deed je dit je moeder aan? Waarom deed je dit om haar naar deze plek te brengen? Ze beledigden en sloegen haar. In een oogwenk geloofde ik dat ze mijn moeder was, ze sloegen en beledigde haar terwijl ze schreeuwde.

Je weet wanneer je de stok op de lange jas van de vrouw slaat, en het geluid kwam er duidelijk uit, het heeft meer resonantie. En dat geluid is zo helder, mijn moeder draagt een jas. Hier wist ik zeker dat het mijn moeder was en haar stem. Ik sloeg mezelf tegen de muur en schreeuwde, terwijl ik achterdochtig was, totdat mijn stem luider werd dan de stem van de vrouw die geslagen werd. Ik riep naar hen: Wat willen jullie? Kom naar mij toe om tot een oplossing te komen, maar ze gaven geen antwoord en bleven haar slaan.

Het duurde niet erg lang, een minuut of twee, maar het was te zwaar voor mij. Op dat moment realiseerde ik me dat er boven mij, op een hoogte van een centimeter of meer, een elektrische kabel is die de ventilatie van de gevangenskamers voedt. Toen bedacht ik me dat ze niet zouden reageren op mijn oproep terwijl mijn moeder werd gekweld. Ik kan het beste mijn leven beëindigen. Dit is het gedrag waar ik aan dacht. Ik zit vastgebonden met een uur voor me, de kabel wat verder van me af, en dan werp ik mezelf op, klem in de kabel en knip hem door.

Het brak mijn hand. Ik raakte vast aan de kabel en knipte hem door. De bewakers stonden achter me, en ze vingden me op. Ik viel flauw op dat moment. Toen ik wakker werd, bevond ik mij in dezelfde kamer, mijn kleren nog in de gang. Ik denk dat ze bang waren voor het incident en me zonder kleren binnenbrachten.

En toen kreeg ik nieuws van de vrouw naast me in een andere cel, die ik overigens niet kon zien. Het is een bericht dat zegt: "Ik ben je moeder niet, mijn naam is Sabah. Ze brachten me en begonnen me te slaan om me onder druk te zetten. Het idee, kortom, was dat ze haar hebben meegenomen naar buiten, haar begonnen te slaan en mij vertelde: 'Dit is je moeder'. En op een gegeven moment geloofde ik het.'

Wist Sabah wat er aan de hand was en heeft zij je het bericht gestuurd?

In het begin wist ze, net als ik, niet wat er aan de hand was, maar ze begreep het verhaal toen het gebeurde. Door de woorden van de ondervragers en de bewakers begreep ze wat er aan de hand was.

Tijdens het slaan?

Ja, ik kreeg het bericht dat ze niet mijn moeder is en dat haar naam Sabah is... en toen werd ik wakker, dus namen ze me mee om de ondervraging af te ronden. Ik bleef 12 dagen in de ondervraging.

12 dagen in dezelfde positie zonder enige rust?

Ja, 12 dagen helemaal geen rust, ze hebben me geen vierentwintig uur rust gegeven.

Dus ging ik naar majoor Maher en vertelde hem dat ik een explosief had geplaatst. Hij zei: 'Ga en schrijf ons een leugen die is geschreven in jouw handschrift'. Ze zetten me in de gang en ze bonden me met mijn linkerhand aan de verwarmingsbuizen. Ze gaven me papieren en pennen om op te schrijven wat we hadden afgesproken. Ik schreef mijn eerste script en het werd afgewezen. Er werd gevraagd om meer specificaties, over de auto's en de mensen.

Hij zei: 'Het is niet geloofwaardig dat je dit zelf hebt gedaan'. Daarom ging ik terug om het verhaal opnieuw te schrijven en werd ik meegenomen om een derde versie te schrijven met meer specificaties over de bom en het explosief, het gewicht, de vorm en kleur.

Ze wisten dat dit allemaal een leugen is?

Zoals ik je per brief vertelde, verbleef ik ongeveer drie dagen in deze staat, terwijl ik scripts schreef en ze naar majoor Maher stuurde. Hij vroeg me vervolgens om meer details, en ik schreef hem steeds meer details. Bijvoorbeeld dat er een lange, kale man was met een moedervlek in zijn nek, een zilveren Kia Rio met een kenteken van Aleppo enzovoort... Ik gebruikte mijn fantasie om te schrijven.

Heb je goed gegeten en geslapen gedurende de 12 dagen?

De eerste dag na de marteling sliep ik ongeveer zes uur, daarna kreeg ik ontbijt. Drie of vier dagen later ging ik solo. Toen namen ze me mee naar de gang totdat ik bekende. Dat wil zeggen, ik sliep, ik had het niet door.

Hoe was de eet- en drinksituatie?

Eieren, jam, dat was alles. Ik eet twee maaltijden per dag. Soms zat ik in de ondervraging en viel ik flauw. De eerste zes dagen kon ik niet eten. De eerste ongeveer vijftien dagen at ik niet goed, maar toen begon ik honger te krijgen. Toen ik het gevoel kreeg dat ik hier voor altijd was, ging op een andere manier met het leven om en begon te eten. Ik wilde niet omkomen van de honger.

Is voedsel hetzelfde in Al-amen Al-askari? Alleen brood en olijven en een lepel yoghurt?

In de week, één eierdag, één keer zoet en één keer jam.

In het munfaradeh, bleef je daarin of werd je overgeplaatst naar de groep na de bekentenis?

Na dag 12 mocht ik geen omgang meer met hen hebben. Ik werd overgeplaatst naar het derde collectief, de eerste groep waar ik ben geweest.

Herinner je je de vorm van de gevangenis in de vestiging in Aleppo nog?

Kunnen we het als een diagram tekenen?

Ik probeer het, maar ik ben niet zo handig met technisch tekenen.

Ik kan je een formulier sturen van een ex-gedetineerde. De tekening van de vliegcommando in Damascus, een zeer voorlopige tekening.

Als het iets simpels is, doe ik mijn best.

Het is erg handig om plattegronden te maken van gevangenissen, vooral van Aleppo, omdat de mensen voor de revolutie in Aleppo niet lang in Al-Jawiya bleven.

Mensen werden onmiddellijk overgebracht naar Damascus, dus mensen weten niet veel over de geografie van de gevangenis. Jij bleef lang, ongeveer 75 dagen, en bleef gekweld in de gang, dus je kent de plek, vooral omdat deze plek het nieuwe gebouw is, omdat de oude in de Meridiaan ligt...

Hebben ze je tijdens alle Al-Afru'a (meervoud van Fira) die je kruiste je nieuwe kleren gegeven in plaats van degene die je droeg? Een uniform?

Nee, zoiets bestaat niet.

Wat zijn de infectieziekten in de Al-Afru'a?

De gevaarlijkste ziekte die zou kunnen ontstaan is een beroerte. Een persoon komt eerst in een staat van hallucinatie, verliest het vermogen om te slapen, hallucineert en sterft dan.

De situatie varieert van persoon tot persoon aangezien het tussen de 11 en 12 dagen duurt.

Hoe wist je dat het een beroerte was?

Er was een dokter bij ons en hij was degene die me dat vertelde, je komt in deze toestand als gevolg van weigering. Bijvoorbeeld als hij weigert te slapen, dan komen de hersenen na een tijdje in een staat van lethargie "heap", en begint hij te hallucineren. Als het dan in dezelfde toestand doorgaat, stoppen de hersenen.

Sommigen die dit hebben gezien, noemen het een hersenschudding. De persoon komt in een staat waarbij het onderbewuste de controle overneemt, de natuurlijke instincten krijgen de regie. Wie dit overkomt plast op elk moment, poept op elk moment en kan schreeuwen, hallucineren en waanvoorstellingen hebben.

De symptomen zijn inderdaad vergelijkbaar. In Aleppo en Damascus was ik getuige van dit soort gevallen, waarbij de gedetineerde begon te communiceren met zijn familie en tegen zichzelf begon te praten. Een van hen praatte met zijn jonge dochter en speelde met haar alsof ze bij hem was.

Speelt dit zich af in Aleppo of in Damascus?

In Damascus.

Waren er traditionele ziekten, zoals luizen en schurft?

Luizen, schurft en ernstige diarree...

Zijn er gevallen geweest van diarree en spijsverteringsziekten?

Diarree komt erg veel voor, de oorzaak is onbekend, maar er komt bloed uit de persoon en de situatie is erg slecht.

De behandeling voor deze zaak is herenthee zonder suiker. Daarmee hebben ze ons ook behandeld. Bij de Vierde Divisie bloedden sommige mensen van de ernstige diarree. Daarom werd ons thee gebracht.

DOKTER

Was er tijdens jouw hele reis tussen de Al-Afru'a een medische- of gezondheidsfunctionaris, die kwam om vragen te stellen, te verhoren of de martelingen bij te wonen?

Ik zal je vertellen over elke arts in elke branche. Bij de inlichtingendienst van Al-Jawiya kwam er elke week of tien dagen iemand langs. We weten niet echt of het een dokter was of een verpleegster of een cipier, maar ze zeiden dan altijd dat de dokter kwam en ze vroegen: Wie is ziek? Hij nam de namen op en na een tijdje op diezelfde dag riep hij de namen van de zieken op en sloeg ze. Ze gaan terug naar Al-mahjaa... Een keer ging ik vanwege een voetblessure naar zo'n dokter buiten, de wond raakte ontstoken en ik kon niet meer lopen.

Mijn voeten waren zo breed als mijn lichaam, ze werden erg dik.

Ik kan je niet meer goed horen, Muhannad het geluid is ver weg, je vertelde me dat je een keer naar buiten ging vanwege een blessure aan je voet?

Juist, totdat je aan de beurt bent, word je geslagen door de bewaker en de omringende soldaten. Dan zit je op je knieën voor de dokter.

Moest je knielend voor de dokter zitten?

Hij geeft je paracetamol. Ik ging naar hem toe om hem te vertellen dat ik het gevoel in mijn voeten verloor, en hij zei: "Waar precies?" Ik vertelde hem vanaf de knie dat ik niets voel.

Wat heeft de dokter je verteld?

Hij keek naar de voet en drukte erop. Er kwam pus en vreemde afscheiding uit, geel of zwart water... Hij ontvlamde een aansteker en zette deze op mijn voeten. Ik voelde niets. Ze lachen erom dat ik niets voelde. Ze brachten me terug naar de kamer en de volgende dag

brachten ze me naar het militair hospitaal in Aleppo. Hier opereerden ze mijn ontstoken voeten. Ze schraapten de ontsteking en sommige delen van het bot weg. De ontsteking had gelukkig niet elk bot in mijn voet bereikt.

Ze sneden alles weg en gaven me een ontstekingsremmer, een plaatselijke verdoving. Ze brachten me twee of drie uur naar het ziekenhuis en brachten me terug.

Je bent praktisch niet in het ziekenhuis geweest?

Nee, nee, de behandeling ging verder door een dokter.

De behandeling duurde ongeveer een maand.

Bijna twee maanden waren mijn voeten in deze toestand, dus ik had spieratrofie en peesinsufficiëntie.

Mijn voeten bereikten de grond niet, ze bereikten alleen de grond via de tenen. Ze gaven me oefeningen om in de gevangenis te doen, zoals veel lopen en op mijn voeten gaan staan. Niet lang daarna, ongeveer een maand of anderhalve maand later, begon ik op mijn hele voet te lopen.

Hoe was de behandeling in het ziekenhuis?

Goed.

Bedoel je neutraal?

Er was geen contact met hen, ze waren bang.

Burgers?

Ik weet het niet, nee, het was een militair ziekenhuis.

Gezien de situatie waarin je je bevond in de derde Al-mahjaa, hoe ging het met de oefening die je moest doen? Op een plek met zestig mensen, was dat niet moeilijk?

De oefeningen waren om mijn spier te strekken en te lopen, waarbij ik mijn voeten bewoog.

Ik oefende druk uit op de voet zodat de pezen geleidelijk weer in hun normale toestand terugkeerden, want wat mij overkwam was een samentrekking van de pees en stijfheid als gevolg van het gebrek aan beweging.

Heeft dit letsel je positief of negatief beïnvloed tijdens je reis tussen de Al-Afru'a?

Ik zou willen dat ik in Aleppo was gebleven. Ik wist niet dat alles wat me overkwam niets anders was dan een voorproefje van wat komen ging. Ik verwachtte dat ik me overal op mijn gemak zou voelen, ik had in mijn hoofd dat ik achtereenvolgens naar de centrale gevangenis, de politie en de rechtbank in Aleppo zou gaan.

Ik wist niet dat ik per vlucht naar Mazzeh zou worden overgebracht...

Gevechtsvliegtuig of helikopter?

Helikopter...

Alleen of met een groep?

We waren met acht mensen, of zeven...

Hoe was het ontvangst in Mazzeh?

Mooi hoor. Het verhaal begon met het vliegtuig dat van Deir ez-Zor naar Aleppo kwam. Ik ging van Aleppo naar Damascus. Er waren ook gedetineerden uit Deir ez-Zor, en wij waren gedetineerden uit Aleppo. We waren met ongeveer twintig mensen of iets meer. Ze brachten ons met een bus vanuit het vliegtuig, die bij aankomst was ingescheept door leden van de luchtmachtinlichtingendienst van Mazzeh. Ze martelden ons in het vliegtuig. Toen zetten ze ons in de bus en weet je hoe we in de bus zaten? Onze hoofden werden onder de stoel geklemd.

Alleen je rug is zichtbaar. Ze begonnen te slaan. We bleven ongeveer twee uur of langer in de bus zonder te bewegen. De marteling was continue. De trui die ik droeg was van de achterkant gescheurd door de hevigheid van het pak slaag op de rug.

Duurde het twee uur van de plaats waar ze je afzetten naar de plaats van je overstap, of stopte de bus?

De bus stopte. Toen de bus eenmaal reed, kwamen we in drie minuten aan bij de gevangenis.

De luchthaven en de locatie waar jullie werden vastgehouden lagen dus dicht bij elkaar?

Ja, we stapten in en uit de bus. Ze vroegen ons naar onze namen en wat we deden en fouilleerden ons. Ik denk dat het Moederdag was. Ze waren boos omdat ze door ons geen vakantie hadden. Ik dacht dat de datum dat we aankwamen in Damascus 21 maart 2012 was. Ze zeiden: "Vanwege de varkens hebben we onze moeders niet gezien", en vloekten tegen onze moeders. Het niveau van beledigingen was laag.

We stapten 's nachts uit de bus, alles was verlicht en op de grond lag grind. Ik was blootsvoets en mijn kleren waren gescheurd.

Iemand confronteerde me en zei op een heel duidelijke, hoge toon: "Je weet waar je heen gaat." Ik zei: "Nee." Hij zei: "Je bent in de hel geweest. Wij zijn de engelen van de pijniging." In feite voelde ik me alsof ik in de hel was, zij de engelen van de pijniging waren, en God boos op me was en me strafte. De gevangenis was bovengronds. Ik kwam als eerste op het bureau.

Ze veranderden de boeien enzovoort?

Ja precies. Dit is allemaal op kantoor.

Ik zat bij de Al-Jawiya in Aleppo en ik ging naar Mazzeh in Damascus. Naast hem zat een cipier met hem "Al-Akhdar Al-Ibrahimi".

Hij sloeg me op het hoofd tussen mijn ogen. Ik kon niet meer horen, de wereld draaide rond, en ik viel achterover op de grond, in omgekeerde richting. Hij nam de volledige controle over mijn gezicht, sloeg me ongeveer zeven keer en bleef mijn gezicht en hoofd slaan. Ik zei dat het eigenlijk betekent dat we in de hel zijn als dit nog maar het begin is.

Toen greep een cipier me bij de nek en sleepte me terwijl ik vastgebonden was.

Mijn bloed stroomde rijkelijk over de grond. Het belangrijkste is dat we aankwamen en naar binnen gingen in een ruimte, en ze haalden ons er één voor één uit. Ze namen mij mee naar Cel nr. 14, in het oude gebouw op Mazzeh Airport in Damascus.

Gevangenis cel nummer 14, was je alleen?

We waren met ongeveer twintig mensen.

In dezelfde cel? Hoe groot is die?

Ik telde ze in de loop van de tijd, ongeveer 12 tegels

De tegel meet 30 cm bij 30 cm

En de breedte?

De breedte is zes tegels. We hebben het over ongeveer 3 meter bij 2 meter.

Deze ruimte is voor ongeveer twintig personen. Maar we zaten er met 27 mensen.

Per persoon nauwelijks een tegel?

Er is niemand die een tegel voor zichzelf heeft, mensen staan en mensen slapen, slapen in ploegen. Niemand slaapt liggend, slapen is wanneer je gaat zitten en een andere gevangene zit bijna op je schoot enzovoort. Alsof je in een trein zit, maar dan dicht op elkaar.

Is dit de treinmanier?

Precies, één tegen de muur en andere mensen zitten achter deze persoon. De rest die er niet bij past, zit te wachten.

Je vertelde me dat je in cel 14 zat. Een van de voormalige gedetineerden vertelde me dat de gevangenis slechts 13 cellen heeft. Er is een open kist en de duiven staan er tegenover, weet je zeker dat dit nummer in de gevangenis is?

Mijn cel nummer is 14 en aan de andere kant ben ik niet geweest. Mijn cel is aan de linkerkant en dan komen de verhoorkamers, de binnenplaats, en in de kist zijn de badkamers. Ik herkende de Fira van de cel direct aan de badkamers en ging niet de rest van cellen langs. Hierna ging ik terug naar de cel en direct vanaf de andere kant naar de plaats van marteling, zonder ook naar de voorkant van de tweede cel te gaan. Ik kan de Fira vanuit mijn perspectief tekenen, maar ik ben niet naar de andere kant geweest.

De rechterkant zijn slaapzalen?

Ja, er zijn vier slaapzalen aan de andere kant.

Bij het betreden van de verhoorkamers aan de linkerkant, naar achteren, naar je linkerhand, als een soort open kist, eerst de verhoorkamers, dan de cellen, dan de badkamers, en vanaf hier is de kist gesloten.

Aan de rechterkant zijn er vier slaapzalen van verschillende formaten, maar nummer 14 is zeker het nummer van de cel?

Honderd procent, ik weet het zeker.

Uitstekend, om de informatie te corrigeren.

Er stonden arrestanten voor ons en we hadden het over elkaar. Je kent het wel van die lage luchtdeuren. Je kan staan en degene voor jou staat en je kan de gedetineerde tegenover jou zien. Voor me was een cel, geen slaapzaal, dat weet ik zeker.

Het is waar dat tegenover je een cel bent, je zit in een open doos met cellen, toiletten en verhoorkamers

Het is klein, geen grote slaapzaal. Ik herinner me het bestaan van de gemeenschappelijke ruimtes, maar ik zat nooit in deze groepen. Dit was in de oude Mazzeh, maar daar ging ik niet naar toe.

Er zijn vier groepen?

Ja, sommigen die ze bij ons brachten, behoorden tot de eerste of tweede groep, maar ik werd niet uit de cel gehaald.

Jij zat in cel 14 met ongeveer 20 mensen erin?

Precies

12 tegels van 30 * 30?

Klopt, het aantal mensen was ongeveer twintig en we waren met ongeveer 26 of 27 mensen, maar het aantal dat je zei is het gemiddelde. En in de periode waarin ik me bevond, waren we ongeveer met 26, 27 gedetineerden in deze Cel.

We kregen amper lucht, de situatie is erger dan ik kan beschrijven. Als er op de deur wordt geklopt, staan we tegenover de muur en blijven we bij elkaar om plaats te maken voor de deur, allemaal met ons hoofd naar beneden. Dan vraagt de cipier om een naam, en komt de gezochte persoon naar buiten zonder zijn hoofd op te heffen. Hij gaat naar de deur en geeft hem zijn handen om die te laten boeien en dan wordt hij meegenomen uit de Cel. In deze periode herinner ik me dat het openen van de deur erg moeilijk was.

Ging de deur naar buiten of naar binnen open?

Naar buiten, maar we staan naast de deur.

Moet jij een ruimte vrijlaten bij het openen van de deur?

Als de deur opengaat, moet je niet te dicht bij de deur staan. Voordat hij de deur opent, begint hij te slaan en te schreeuwen om ons meer naar binnen te duwen. Op een gegeven moment hebben we niet het vermogen om ons nog meer samen te persen, met 27 mensen in de kamer is er meer ruimte nodig.

Om te kunnen bewegen?

Of om te zitten, ik herinner me dat de situatie erg moeilijk was.

Is het twee meter lang?

Ja.

En jullie slapen op de 'treinmanier'?

Ja, toen we met 26 of 27 mensen waren.

Moesten sommigen blijven staan?

We kunnen niet meer slapen in een treintje, dus wisselen we af tussen de trein en blijven staan. Zelfs de luxe om op de stoel te slapen is er niet meer, er is eenvoudigweg niet voldoende ruimte. Het was beter om te staan zodat je een kleinere ruimte innam, handig als je vier uur staat.

Je staat bijvoorbeeld, 12 of 8 uur, en de rest slaapt 17 of 18 uur, enzovoort en steeds weer draaien.

Had je kleding aan?

Eerlijk gezegd verschilt dat naar gelang waar we vandaan komen. Degenen die van het vliegveld komen en degenen die in Damascus zijn opgepakt, zijn nog gekleed. En degene die uit Ghouta komt en degene die uit het buitenland komen hebben geen kleren. Het hangt ervan af bij welke locatie je bent binnengekomen en hoeveel tijd ze daar hadden. Sommige mensen die bij ons zaten, hadden twee dagen in detentie gezeten. Ik zat vijf of vier maanden in detentie. En er waren ook mensen uit Hama die al acht maanden vastzaten. Als je van plaats naar plaats gaat, verlies je kleding.

Precies, hoe ben je met deze situatie omgegaan?

Je staat tegen de persoon die voor je staat, je moet wel bewegen maar mensen hebben ook een zekere schaamte. Ik zal je vertellen over gêne, er is helemaal geen gêne. Er is te veel aan de hand om je er druk over te maken dat je tegen iemands voet of geslachtsorgaan aan zit, of dat iemand naar je kijkt. Ik bedoel, iedereen lijkt dronken maar ze zijn niet dronken. Het verhaal is mentaal groter dan al deze details, die in jouw ogen op dat moment het meest triviale van het meest triviale zijn dan je je kunt voorstellen. Ik bedoel, een eenvoudig voorbeeld, in de gevangenis van de Vierde Divisie.

Op de 555?

Ja, op de 555, en er was iets dat nog veel moeilijker was dan dit.

We zitten in een kamer, ik zat in groep A. Een grote kamer, het is een gemeenschappelijke ruimte en de badkamer heeft twee muren die haaks op elkaar staan.

Er waren in totaal vierennegentig kamers in de 555.

Zijn ze bedoeld als gevangenis?

Nee, het is eigenlijk een radarkamer. In de grond konden de radarbalken niet omhoogkomen. We zijn in de kamer, de muren zijn erg dik en angstaanjagend, we zijn ondergronds. Het betekent "Blokos", zoals het leger het noemt, en het is een dikke antiraketkamer. Al met al zitten we onder de grond.

De kamers zijn erg dik en de rails liggen op de vloer. Iemand die in militaire dienst was, zei dat dit de plek is waar de radar en apparatuur zich verplaatsen. Een van de mensen die bij ons was beweerde dat het Radra's kamer was, wat betekent dat we op een militaire post zijn. Ze hebben de radars verhoogd en ons op hun plaats gezet. Er is hier geen toilet, maar

een gat omgeven door twee muren die een rechte hoek vormt en ze hebben er een wastafel aan toegevoegd, iedereen zit rond dit gat. Iedereen zit dus in de badkamer.

Is de badkamer in de hoek van de kamer?

Ja, in de hoek van de kamer. Er is een wasserette ernaast.

Je doet daar alles, plassen en poepen. Niemand doet de deur open, niemand haalt je eruit. We zaten hier met ongeveer 80 mensen.

Hoe hoog en breed is het?

Het was ongeveer vijf bij zes meter... Het was groot, maar we hadden 11 dekens en op elk deken zaten ongeveer 9 a 10 mensen. Het was een deken die toebehoort aan het leger, ken je dat?

Ja, dat ken ik.

We deelden de dekens. Bedoeld voor eten, slapen, beweging, voor alles. De dekens zijn allemaal genummerd van één tot 11 en elk tussen negen a tien personen.

Is er een toiletbril?

Natuurlijk, en er is ook een verantwoordelijke voor het toilet, aangesteld door het hoofd van de slaapzaal. Rond het toilet zijn een, twee of drie dekens. Mensen praten en bewegen terwijl je op het toilet zit.

Normaal?

Heel normaal, ik bleef ongeveer een jaar en keek niet één keer naar het toilet, het kwam niet bij me op om naar het toilet te kijken. Ik keek naar niemand en toen ik na een uur of twee de kamer binnenkwam en ik probeerde het toilet niet in te gaan, kon ik de eerste keer dat ik aankwam bij de Vierde Divisie niet poepen. 's Avonds wachtte ik tot de nacht, maar de mensen sliepen niet. Mensen slapen en worden wakker en er is geen tijd dat niemand wakker is. Er zijn altijd gedetineerden wakker. Na 24 uur had ik geen andere keuze dan naar het toilet te gaan. Daarna begon ik ook de verlegen nieuwkomers uit te lachen, en ik lachte hem uit dat hij nieuw was.

Je vertelde me dat er mensen stierven in de 4e Divisie, waarom zouden ze sterven? Kwam dat door martelingen?

Het waren geen ondervragingen, maar er was wel marteling.

Waarom?

Zonder reden vervloeken ze ons bijvoorbeeld, de bewakers dronken, de hele plaats rook naar anijs, en dan zeggen we dat we een dabkeh op anijs hebben. Ze eindigden rond vier of vijf uur, afhankelijk van de avondsituatie. En ze kwamen bij ons terwijl ze helemaal dronken waren, en dan beeldden ze zich in dat we geluid hadden gemaakt. De scène begint met de vraag waar het geluid vandaan kwam. Later openen ze, zonder enige reden of introductie, de deur en vragen tien arrestanten die vervolgens worden geslagen. Op die dag heette het hoofd van onze kamer Muhannad Assaf uit Homs, van de Bilal Jinn-groep.

Dit is een van de eerste revolutionairen van Homs en hij nam later de wapens op. Zijn hele groep werd gearresteerd en Assaf was een van de groep. Hij was de kapper van de groep, en dit was zijn taak.

Rebelse kapper?

Ja, de kapper van de revolutionairen, dit is een misdaad.

Wie zijn de arrestanten en bevonden ze zich in Al-Jawiya van Homs, en ken je ze? Heb je contact met hen?

Hij kwam uit de gevangenis.

Welke?

Ik wil aan het verhaal denken, omdat ik weet dat er veel mensen bij ons waren van Al-Jawiya van Homs, en ze bereikten Mazzeh en het vliegveld, maar vaak stierven ze. Bilal is een conciërge, ik ben voor jou naar hem op zoek, hij kan van Khalidiya komen en hij kan nuttig voor je zijn.

Ik hoop dat er een Fira van Homs is, heb je niemand gevonden die in deze periode is vastgehouden? Had je contact met Riyad Al-Turk?

Veel van zijn mensen uit zijn jeugd, zijn familie mensen die met hem in de organisatie werkten, werden gearresteerd door de inlichtingendienst van Al-Jawiya. Ze arresteerde iedereen die op dat moment een relatie had met Riyad al-Turk.

Riyad al-Turk is een linkse communist?

Ja, en hij is Homs. Er waren veel mensen in die periode, tussen de Al-amen Al-askari en de Al-Jawiya, die familie waren van Riyad al-Turk. Ze werden gearresteerd omdat ze hem ontmoetten, bij hem in de buurt kwamen, of bij hem zaten.

Komen alle gevangenen van Al-mukhabarat Al-Jawiya in de 555e, of heeft de Al-amen Al-askari gevangenen naar deze gevangenis overgebracht?

De 555 zijn vrijwel allemaal van Al-Jawiya.

OKÉ. De dronken bewakers vragen om tien gevangenen...

De eerste dag koos hij er willekeurig tien, en we zeiden dat deze situatie niet acceptabel is. De volgende dag gingen we zitten en ontmoetten het hoofd van Al-mahjaa, Muhannad Assaf, en we vertelden hem: "Ik ga drie keer per dag naar buiten om te worden geslagen. Wat is hiervoor de reden? Alleen omdat ik uit Aleppo kom en je kameraden uit Homs? Waarom zou ik meer gemarteld worden, en wat is hierin eerlijk? Ik ben zoals de rest. We kwamen tot een formule die we allemaal in groepen van tien gedetineerden verdelen, en nummer tien eerste, tien tweede, tien vierde enzovoort. We waren met ongeveer honderd mensen in de kamer dus er waren tien groepen. Ze vroegen steeds één groep op rij. In dit geval werd ik elke tien dagen gekweld voor een keer, in plaats van de dagelijkse kwelling zonder reden. Dat was de oplossing.

We hadden in eerste instantie ouderen uitgesloten, maar helaas werd die situatie niet langer getolereerd. Ik kon het niet verdragen, de huid op mijn rug lag open van de afranselingen en martelingen met wapenstokken en elektrische stokken. De situatie was erg

slecht. Soms was er een groep jonge mannen die naar buiten gingen in plaats van de oude mannen, maar toen werd de kwestie persoonlijk waardoor er een overeenkomst werd bereikt tussen de oude man en de jonge man die zich vrijwillig aanmeldde om zijn vervanger te zijn in de martelsessies.

Marteling heeft geen reden, de cipier zal komen en om tien vragen, en er moeten er tien klaar staan om naar buiten te gaan. Het hoofd van Al-mahjaa, Muhannad, gaat met de dwangarbeiders op pad. Ze sloegen mij met ongeveer tien of twaalf elektrische schokken, of met vijf wapenstokken.

Het raken van de hoofden van Al-mahjaa deden ze gewoon voor de lol terwijl ze wachtten op de tien personen.

De tien gaan naar de binnenplaats en maken een flinke dabka. Ze worden ongeveer een half uur of een uur geslagen, schreeuwend en jammerend. Dan gaat de deur open en gaan we Al-mahjaa in.

SCHEREN

Gingen er mensen dood?

Tegen die tijd stierven er mensen. Door te scheren gingen ook mensen dood. Alles wat we hebben is een scheerbeurt als iemand sterft.

Hoe scheer je?

Godzijdank wordt scheren niet veel gedaan. Ik had twee kapsels binnen een jaar na mijn gevangenschap daar.

Ongeveer elke zes maanden?

Soms meer. Toen ik voor het eerst aankwam, bleef ik ongeveer negen maanden totdat het onze beurt was om te scheren. Voordat ik wegging, kreeg ik ook een beurt om te scheren. Zij staan in contact met de directeur, en zij zijn degenen die besluiten dat ze ons zullen scheren.

De wereld stopt als ik terugdenk aan het ritueel van het scheren. Plots komt de cipier en informeert Assaf, het hoofd van Al-Mahjaa, dat Bakr zal worden geknipt. Iedereen maakt zich klaar in de ochtend. Dit nieuws is schokkend voor ons, hier begint de afscheidsceremonie. Iedereen zegt hallo tegen elkaar, tot de ramp begint. Wie als eerste aan de beurt is, krijgt het het zwaarst te verduren. Als de laatste naar buiten komt, zijn de bewakers moe of verveeld. Al-Shater is degene die zijn plaatsing in Al-mahjaa kan regelen, binnen dat wil zeggen, hij gaat naar de ander om zich te scheren.

Letterlijk slapen ze niet op de scheerdag, ze blijven de hele nacht op bij de muur met hun spullen, en ze zitten binnen bij de muur.

Mensen die niet slapen, vooral ouderen, zestigers, zeventigers of vijftigers.

Omdat ze de kwelling niet kunnen verdragen?

Ja, ze houden hun spullen op schoot en zitten met lotgenoten bij de muur te praten om zichzelf wakker te houden. Ze openen de deur, iedereen is helemaal naakt.

Scheren gaat als volgt: we staan opgesteld in rijen, met het gezicht naar de muur met onze hand op onze rug.

Bij de Vierde Divisie hebben we allemaal oogkleppen op, we zien niets.

Ook in de kamer?

Ja, meestal wel, natuurlijk houden we het soms boven onze ogen en soms doen we het zelfs af, maar als de cipier kijkt en een van ons ziet, wordt de hele kamer gemarteld, iedereen wordt gemarteld.

Zijn de oogkleppen van rubber?

Ja, een doek van deze breedte, je begint het op te tillen en te schuiven.

En natuurlijk mag je niet op je voeten lopen en is het verboden op je knieën te lopen.

Trouwens, je mag nooit in de gevangenis staan. Ik bedoel, als je staat, ben je dood. Onmiddellijk beschouwen ze dit als ongehoorzaamheid en rebellie. Je moet continue kruipen op je buik en je bent honderd procent uitgerekt.

Liggen?

Liggen, en de oogkleppen op je oog. Je ziet het niet en je volgt het geluid, het geluid en de treffer, hij slaat je en beveelt je naar rechts, hij raakt je aan de linkerkant je moet het bevel opvolgen, weg van de treffer. Je volgt niet je ogen, maar hoe ze je raken, rechts en links.

Wie klaar is met scheren komt niet in de kamer, maar voegt zich bij de wachtende groep. Vier gaan erin en vier gaan eruit, enzovoort, enzovoort. Dit duurt een dag of twee, wachtend op verlichting totdat we klaar zijn met scheren. Gewoonlijk sterven er twee of drie van ons, afhankelijk van de situatie. Ze zijn hysterisch. Je ziet het niet, je gaat naar buiten en je ziet niets en als je op wat voor manier dan ook probeert te bewegen, hebben ze plastic riemen. Elektriciteit raakt je en je weet niet of het twee, drie, tien of één is, en ook niet wat er aan de hand is? De situatie was erg slecht.

Stierven er ook mensen aan ziekten?

Bij ons stierven er mensen aan ziekte.

Op een keer brachten ze ons bedorven voedsel en hadden we ernstige diarree die ongeveer anderhalve dag aanhield. Er waren mensen die bloedden die ze vervolgens meenamen, ze kwamen meestal niet terug. Ze zeiden dat ze dood waren.

Waar gingen ze heen, namen ze hen ergens anders heen?

Ze zeiden dat ze hem naar het ziekenhuis hadden gebracht.

Op de 601?

Ja, naar het militair hospitaal.

Daar sterft men. Er was geen ondervraging, alleen marteling. We noemden het 'Dokter marteling'. Telkens wanneer voedsel binnenkomt en we kijken ernaar, slaan ze zonder reden toe, iedereen ligt plat.

Gelukkig is degene die de kans krijgt om bij de binnenmuur te zitten

Is dit ver?

Hij is te ver weg voor de cipier. Je ziet dat de cipier zich met een knuppel overdreven over de gevangenen uitstrekken, er wordt geslagen. De geur van brand kwam van elektrische stokken en knuppels.

De cipier beschouwt zijn missie als geslaagd. In feite zijn het soldaten, ik weet niet of het militaire vrijwilligers zijn of dat zij een dienstplicht vervullen.

Militaire politiesoldaten of van de Vierde Divisie?

Eerlijk gezegd, dat is alles wat ik weet. Er waren mensen die we de hele tijd zagen, en mensen die soldaten waren. Het zijn vrijwilligers bij de vierde divisie, niet zomaar iemand die zijn verplichte dienst komt doen en weggaat. Ze komen op een dag in een groep (10 of 15 personen). Vaak jonge militairen, op de leeftijd van 18, die kwamen met een specifieke missie. Namelijk om mensen neer te halen en te verslaan, en dit is wat ze doen. Ze komen als een kudde, ze nemen tussen de vijf en tien gevangenen en beginnen ze te slaan.

Hoelang bleef je in de 555?

Ongeveer 11 maanden en twintig dagen.

Wie van de mensen die je in de 555e hebt ontmoet, ken je? Herinner je je Mazen Darwish en zijn groep, zij zijn gearresteerd door de Vierde Divisie?

Ja, Mazen Darwish, Mansour Al-Omari, Hani Al-Zitani en Hassan Gharir. Ik, Mansour en Abdel Rahman zaten samen in dezelfde kamer. Hani Al-Zitani, Abdel Rahman Hamada en ik lagen onder dezelfde deken. En Mansour Al-Omari lag onder het deken naast ons. Er waren veel jonge mensen. Bij de Vierde Divisie zaten tussen de 80 en 100 mensen vast.

Ik ken Hani Rafiki doordat hij werd gearresteerd. We zijn al heel lang vrienden.

Hani en ik deelden bijna een heel jaar een deken.

Hij is nu in Frankrijk?

Ja

Godzijdank is hij eruit gekomen.

Hij kwam met veel problemen in heel slechte staat aan. Ik zag hem in Gaziantep. Hani en ik zaten een jaar samen bij de Vierde Divisie, en toen ontmoetten hij en ik elkaar een tijdje in Adra. Ik zat in de zevende slaapzaal, hij in de achtste. Toen namen ze hem mee naar de vijfde, maar op vrijdag, de tijd voor gebed, openen ze de deur zodat mensen kunnen bidden. We gingen naar buiten om elkaar te zien, het werd een ontmoetingsplaats.

Jullie gingen bidden?

Met Hani en Mazen praatten we over het nieuws. We bespraken wat er buiten gebeurde, alle informatie, wat dan ook. We waren met velen. Moge God hem genadig zijn... Ik was in cel 14 in Mazzeh op het militaire vliegveld van Mazzeh in Damascus, Nabil Sharbaji was bij me. We zaten naast elkaar in cel 14 op het vliegveld van Mazzeh, en voor ons voor de cel, stond Mazen Darwish want hij was Alawiet. Mazen Darwish was een speciaal geval in de gevangenis.

Hoe gingen ze met hem om?

Kijk mijn vriend, wat ze met ons deden, betekent dat ze de cel niet zijn binnengekomen. Ze lieten hem in de gang, hij was voor mij, wat betekent dat hij bij de deur van onze 14e cel zat.

Geen solide ijzeren deur?

Net als de ventilatieschachten waren Mazen en Nabil Sharbaji, moge God hem genadig zijn, vrienden, of ze kenden elkaar in ieder geval. Het was dus vaak zo dat als we probeerden de gang te zien, als deze leeg was, we Mazen zagen. Mazen ging op een bepaalde manier met hem om, soms aardig en soms hard. Soms komt er iemand naar hem toe om te vertellen wat er in de kranten staat en om met hem te praten. Soms komt iemand hem slaan, ziet hem als een Alawiet en verhoogt het pak slaag.

En een andere vergeet het hele verhaal en herinnert zich dat hij Alawiet is en hem helpt, twee totaal verschillende gevallen. Als iemand komt en hem op het hoofd slaat, begint hij te schreeuwen. Natuurlijk was Mazen op de hoogte van zijn toestand, gesteund of heel dapper, ik weet de exacte verklaring niet. Ik wil niet met enige argwaan spreken, maar ik wil praten over wat ik heb gezien. Hij doet dingen die niemand eerlijk kan doen.

Hoe wist je dat er Amerikanen in Al-Jawiya zitten?

Eerlijk gezegd zag ik vooral Turken, ze waren bij mij in de kamer. We hadden Turken in Mazzeh in de Vierde Divisie. Er waren Turken op Mazzeh Airport, maar deze Turken zeiden altijd dat er veel buitenlanders waren, waaronder Amerikanen, maar ik heb ze eerlijk gezegd niet ontmoet. Ze vroegen me hier veel over en ik was heel duidelijk. Ik heb ze nooit ontmoet, maar ik hoorde erover in de gevangenis. Ik hoorde het en stelde er geen verdere vragen over omdat ik er niet aan dacht om te vertrekken. Ik was niet geïnteresseerd in de aanwezigheid van Amerikanen of Fransen.

Dat wil zeggen, je focus ligt natuurlijk vooral ergens anders.

De informatie was als volgt: "Zelfs de Amerikanen waren bij ons en werden gemarteld". Zo hebben we de informatie gekregen. Ik weet er niet veel van en ik heb ze niet gezien. Maar deze jonge mannen waren in Saydnaya. Oké, de mensen de Turken, waren in Saydnaya.

En dan weet je niet of ze eruit kwamen, of niet?

Nee, ik weet het niet. Daarna werd ik overgeplaatst naar de Vierde Divisie en ik weet niet wat er met hen is gebeurd.

VRIJLATING

Ik probeerde zoveel mogelijk namen en telefoonnummers te onthouden, maar ze verdwenen uit mijn hoofd alsof er niets was gebeurd.

De eerste keer dat je uit de gevangenis komt, zit er niets meer in je hoofd! Het eerste waar je naar uitkijkt, is alles vergeten!

Ik kan vrijwel nooit iemands volledige naam herinneren. Dit valt me vaak op, ik ben jong maar mijn geheugen zou sterker moeten zijn.

Het is normaal dat je niet alles herinnert, het is niet normaal dat je alles onthoudt.

Het is erg moeilijk. Hoewel, voordat we na deze twee jaar uit de gevangenis kwamen, probeerden we ons te concentreren en de cijfers terug te halen. En we werkten aan namen en nummers op een stuk papier dat rouleerde. Als iemand vrij kwam kon hij op deze manier met iedereen communiceren. En ik probeerde de namen en nummers elke dag te herhalen met het idee om ze in mijn hoofd te prenten. Niet om over hen te praten, maar om hun familie en kinderen te vertellen waar ze zijn.

Eerlijk gezegd bevond ik me in een zeer slechte situatie. Ik was erg moe. Ik lag ongeveer drie en een halve maand in het ziekenhuis. Ik kreeg een vreemde ziekte. Ik heb deze ziekte nog nooit in mijn leven gehad. Ik kwam eruit met een virale hepatitis.

Ik weet niet waar in de gevangenis ik het vandaan hebt. Ze vroegen mij of ik was aangevallen? God, niemand heeft me aangevallen. Ik vertel je alles zonder schaamte. Ik ben open-minded en schaam me er niet voor. Ze vragen dan, waar komt de ziekte vandaan? Bij God, ik weet het niet, ben ik degene die zou moeten weten waar ik deze ziekte heb opgelopen?

Hoe komt het meestal?

Het is een virus dat alleen via bloed kan worden overgedragen.

Op deze manier kreeg ik het hepatitis virus. Dit virus wordt alleen door bloed overgedragen, dus ik vertelde hen dat we ongeveer 15.000 slagen met een stok kregen en ik weet niet wie deze stok eerder heeft geraakt, en ik weet niet hoe dit gebeurde? Wat is de status van deze stick? Wat is in dit geval de status van het virus? Dat wist ik niet. Ik heb geleerd dat dit virus uitsluitend wordt overgedragen via seksuele relaties of bloedtransfusies. En daar ik in totaal ongeveer 15.000 stokslagen heb gekregen weet ik het wel. Het virus heeft zoiets nodig om verder te kunnen verspreiden. Ik heb hepatitis C. Na drie maanden en hoop chemische troep werder was ik nog niet hersteld door de hardnekkigheid van het virus en het gebrek aan traditionele methoden. Er is een definitieve oplossing, namelijk chemische doses rechtstreeks voor de lever, in een poging het virus binnenin te doden. Maar er gebeurde iets vreemds. Dit virus komt in twee vormen voor, inactief of actief. Plotseling werd dit virus inactief... Er is geen verklaring voor wat er is gebeurd.

Dus besloot een dokter in zijn eentje dat hij niets wilde doen. Er werden analyses bij me uitgevoerd na zes maanden, na een jaar, na anderhalf jaar en na twee jaar. Uiteindelijk vertelde de dokter me dat er geen verdere tests nodig waren en dat het virus in deze slapende toestand zou blijven, alsof het niet aanwezig is.

En in hoeverre is het overdraagbaar?

Het wordt nooit doorgegeven, het lijkt niet meer te bestaan.

Je kreeg destijds chemotherapie toch?

Ja. Ik heb het destijds voor een enorm bedrag dosissen gekocht. Natuurlijk hebben een paar vrienden geholpen, want ik kwam snel uit de gevangenis. Mensen hielpen destijds graag een gedetineerde, door mij bijvoorbeeld de volledige dosis vanuit Turkije te sturen.

De dokter weigerde ze te gebruiken. Soms is de inactiviteit tijdelijk, dat kan dan blijken na twee jaar. Als het na twee jaar niet wordt geactiveerd, is het voorbij en is het virus te zwak geworden om honderd procent actief te zijn. Na twee jaar zei de arts dat er geen noodzaak was om het verder te bestrijden.

Wat doet deze ontsteking normaal gesproken, als deze actief is?

Als het actief is, betekent dit de dood.

Wat zijn de symptomen?

Bijwerkingen, bedoel je pijn?

Bijvoorbeeld pijn, bloedverlies?

Je kunt nooit eten. Je kunt geen vloeistoffen innemen. Je leeft van het serum, want iets wat je eet of drinkt wordt.... Ken je Abu Safar (Mensen in Syrië noemen Hepatitis A als Abu Safar)?

Natuurlijk

Je hebt geen energie. En de medicatie heeft dezelfde effecten als elke chemische dosis op haar, huid, infecties en je hebt pijn. Je kunt zelfs geen hap eten, ongeacht het soort voedsel, licht of zwaar. Braken is permanent, en ondanks onthouding van voedsel, blijf je in een staat van overgeven. De lever werkt niet. En de lever is een heel delicaat iets. De pijn zit dicht bij de maag in de buik, en deze hevige pijn komt daardoor, en zoals ik je al zei, je moet altijd overgeven.

Denk je dat dit virus je uit de gevangenis heeft gehaald?

Ja, dat wil zeggen, ik ging natuurlijk onmiddellijk van de gevangenis naar het ziekenhuis. Ik deed niets in mijn leven. Ik kwam uit de gevangenis thuis, sliep en 's morgens en 's middags, was ik in het ziekenhuis.

Welke gezondheidsproblemen had je behalve ontstekingen?

Maagzweren. Een endoscopie toonde drie zweren in de maag.

Ik was ongezond, ziek. Ik had het prikkelbare darm syndroom eraan over gehouden. Elk detail van mijn leven, elke spanning, voel ik gelijk terug in mijn maag. Na mijn gevangenschap verkrampte mijn maag onmiddellijk, waardoor voedsel op een heel moeilijke manier werd uitgescheiden.

Hoe gaat het nu?

De zweren zijn genezen maar het syndroom niet. Ik heb mijn eetpatroon veranderd. Soms irriteert het en soms is het beter. Ik heb nog steeds last van. Na enige spanning in mijn leven, wordt dit onmiddellijk en zonder voorafgaande kennisgeving weerspiegelt in braken. Ik weet dat het verhaal niets met mijn maag te maken heeft, maar eerder door mijn spanning.

Ik wil je vragen de Vierde Divisie en de militaire luchtbasis Mazzeh te vergelijken. Volgens wat je me vertelde, de martelingen, geesten en afranselingen waar we het over hadden, was het dubbel zo erg in vergelijking met Aleppo. Klopt dat?

Ja

Hoe was het eten daar?

In de Mazzeh was er goed en voldoende eten. Yoghurt, halva, jam, olijven en eieren in overvloed.

Serius toch?

Ja, in Mazzeh was het eten altijd goed.

Dat is vreemd!

Eerlijk gezegd was de Mazzeh prima, beter dan Aleppo en veel beter dan bij de Vierde Divisie.

OK, hoe was daar de situatie?

Heel slecht. We werden vergeten. In principe elke tien uur twee maaltijden, soms twee maaltijden in twintig uur, soms twee maaltijden in 24 uur en soms twee maaltijden in vijftig uur, als ze het zich herinneren. Het gaat uit van twee maaltijden, de ochtendmaaltijd en de avond- of zonsondergangmaaltijd.

En wat voor eten hadden ze daar?

Het eten is precies hetzelfde in de Mazzeh, dezelfde keuken, hetzelfde proces, een brood met olijven, melk, halawa, jam of gekookte eieren, wat er voorradig is. En de lunch is soep met rijst en een brood, met een stuk fruit, een sinaasappel of een appel of niets, afhankelijk van de situatie. Vaak is het brood beschimmeld en bedorven, dat is heel normaal. Bij de Vierde Divisie waren de maaltijden voor een groot deel erg slecht.

Is er bij ziekte op de luchthaven een arts of een arts die een ambulance belt?

We hebben een dokter, ha-ha-ha-ha... Nu, de dokter, de dokter komt...

Een luchthavendokter?

Er is geen dokter in bij de Vierde Divisie. De dokter komt en vertelt de cipier dat er vandaag een dokter is.

Eenzame opsluiting (munfaradeh)?

Hij stelt het hoofd van Al-mahjaa op de hoogte van de aanwezigheid van de dokter.

Heb je het nu over bij De Vierde Divisie?

Ja. Hij vertelt het hoofd van Al-mahjaa (slaapzaal) dat vandaag of binnenkort de dokter zal komen, en hij zal de patiënten voorbereiden. Hij komt binnen en vraagt naar de zieken, en hij laat 7,8, 11, 12, 13 of een willekeurig aantal van de patiënten achter.

De kamer is groot op de 4^e, toch zit iedereen daar ingepropt. Patiënten komen de kamer uit en vaak gaan patiënten niet naar buiten. Vaak, maar niet altijd, in die zin dat de zieken meestal niet die kamer verlaten, de gezonde mensen wel. Ik ben bijvoorbeeld ziek. Ik vertel mijn vriend Hani over mijn ziekte en mijn behoefte aan medicijnen, en ik vraag hem om de medicijnen te halen. Hij stemt toe en vice versa. Weet je hoe?

Nee

Ik kan niet tegen martelingen terwijl ik ziek ben. Ik ben ziek en eigenlijk klaar, wie naar buiten gaat om medicijnen te nemen, zal naar buiten komen om echt gemarteld te worden....

Ja!

Je hebt een guerrillamens nodig.

Hoe verloopt het proces? Als je het me vertelt, opende hij de deur en ging je naar buiten om het medicijn in te nemen?

Nee, we zijn er niet uitgekomen. De cipier kwam en vertelde Assaf of wie dan ook het hoofd van Al-mahjaa was op dat moment, dat de dokter over een half uur kwam om de patiënten voor te bereiden. Hij kwam naar ons toe en vraagt naar de zieken.

Hani, mijn vriend die niet ziek is, gaat in de plaats van mij naar buiten om bijvoorbeeld paracetamol te halen. De zeven patiënten komen naar buiten en zitten op hun knieën aan de rand van de badkamer, bij het toilet bij de deur. We zitten allemaal in de cel gepropt, en we zijn verdeeld in twee groepen. De zeven die ziek zijn en de zevenentachtig of negentig mensen die hier zitten en gezond zijn. Hij opent de deur en ze gaan naar binnen. Na het openen van de deur is er een ruimte van ongeveer twee of twee en een halve meter, voor de deur in Al-mahjaa. De deur gaat open en ongeveer zeven of acht mensen gaan Al-mahjaa binnen en ze beginnen de mensen die binnen zitten te slaan. Bij de deur staat de dokter en hij vraagt: "Wat doe je met jou of een dier? Wat is je situatie?" Hij zegt tegen hem: "Bij God, meneer, ik heb pijn aan mijn rug." De dokter antwoordt: "Ik wil de Heer van jouw Heer vervloeken, o Arsa," en slaat hem met geweld.

De dokter zelf slaat?

Ja, je hoort alleen de stemmen. Schreeuwen en pijn op het hoogste niveau, op deze manier, "Aaaaaaaaaaaaaaaaa" door slaan met elektrische stokken. Je kunt je het hele tafereel voorstellen, de mensen binnen sloegen en bij de deur vroegen de patiënten waar ze aan lijden en sloegen ze nadat ze hadden geantwoord. Dan geeft hij hem paracetamol pillen. Dit proces totdat hij de zeven voltooit, duurt enige tijd. Hij besteedt ongeveer drie minuten aan elke patiënt, terwijl hij hem ondervraagt, hem slaat en de pil geeft. Dan gaat hij naar de volgende en ondervraagt hem en slaat hem en geeft hem de pil. Natuurlijk is het medicijn paracetamol, ongeacht de ziekte. Soms brengen ze ontstekingspillen mee en soms niet,

afhankelijk van de beschikbaarheid. Als er een ontsteking en schurft is of iets dergelijks geeft hij je gele zalf om de plekken mee in te smeren.

Dit werd goedgekeurd door alle inlichtingendiensten, ze hadden hem allemaal.

De gele zalf?

We zien de verpakking niet, we zien alleen de substantie. Hij geeft je de olie met je hand, drukt op de fles om een kleine hoeveelheid te krijgen, en de substantie die uit de verpakking komt is geel. Ze raken mensen, ze worden plat en ze komen eruit. Mensen blijven twee of drie dagen niet in staat om te slapen en de reden daarvan is de martelsessie van de dokter. Hij heeft ongeveer vier tot vijf minuten per persoon om te slaan.

Terwijl je daar bent, wordt je tijdens de sessie door vijftig of zestig knuppels op de rug geraakt. Je rug wordt groen, rood en blauw, helemaal blauw van slagen. Dit is het perspectief van de arts.

En de dokter in Mazzeh?

Balmza studeerde af als dokter.

De marteling is constant en non-stop. Wanneer ze voedsel binnenbrengen en eruit halen, en wanneer ze naar de dokter gaan en terug, vindt marteling niet plaats, niet omdat marteling verboden is, maar omdat ze op dit moment met iets anders dan marteling bezig zijn. Ongeveer 20 of 25 mensen worden ondervraagd, en tien of 15 worden geschorst en worden gemarteld, en ze moeten de patiënten naar de dokter brengen, voedsel binnenbrengen en afhalen, en de gevangenis schoonmaken.

Maar dan komen de avondstraffen?

Bij de Vierde Divisie waren ze vreemd. We hebben slechts ongeveer 400 of 500 gevangenen in dit 555-regiment, ze beheersen ons volledig tot de grenzen van het bewaken van onze ademhaling. Er zijn geen andere gevangenen en normaal gestorven of levende gevangenen is niet hun probleem, het maakt niet uit. We zijn met hen alleen op de berg. Hun situatie is prima, ze hebben hun wijnen, ze worden dronken en botvieren hun psychologische problemen op ons, enzovoort.

Vrouwen hadden ook een slaapzaal in de 555e?

Ja, ze zaten op de verdieping boven ons.

Boven de het blok op de grond?

Ja boven het blok

Hun behandeling is anders, of weet je het niet?

We weten het niet, maar we horen hun stemmen.

Ik bedoel, ze verkrachten en martelen de vrouwen. We horen hun stemmen en hun geschreeuw. Maar is dit schreeuw door verkrachting of marteling?

We weten het niet!

Het kan alletwee, maar ze voeren vaak martelingen en verkrachtingen uit, er is niets dat hen tegenhoudt. Nadat ze gedronken hebben, martelen ze onze mensen. Daarna gaan ze naar boven en horen we hun stemmen. Ik kan me niet voorstellen dat ze om vier uur 's ochtends of om vijf uur 's ochtends vrouwen martelen.

Voordat we klaar zijn, wil ik graag een dag in de Mazzeh-gevangenis van 's morgens tot het einde van de dag met je doornemen, waarin de ondervraging zal plaatsvinden. De ochtend is aangebroken. Vertel me wat er gaat gebeuren?

De ochtend kwam, het eten kwam, het ontbijt.

Hoe laat was dat?

Vroeg, het komt rond zes of zeven uur. Dan komt de dwangarbeid.

Ik blijf ongeveer 10 of 12 uur buiten mijn kamer om gestraft te worden.

Ik heb het natuurlijk over de Mazzeh, niet de 555, over de luchthaven.

Over Mazzeh, we hebben het nu over de oude luchthaven van Mazzeh. Ze hebben me een maand gestraft, los van de ondervrager. Ik weet niet waarom. Ik werd gestraft voor een maand, en het is geen ondervraging, maar een straf. Elke dag ga ik na het eten naar buiten en blijf de ochtend tot ik terug ben in de cel.

Staan?

Ik zal je vertellen wat er gebeurt bij straf, maar laat me je vandaag vertellen hoe het begint. Het begint met het ontbijt in de ochtend. Ze brengen het ontbijt, brengen het binnen en na ongeveer een half uur of meer komen ze de overgebleven lege kommen en blikjes ophalen en uit de cel halen. Dan worden de namen aangekondigd, gaat de deur van de cel open en worden ze opgehaald.

Ze bevelen hen om op ondervraging uit te gaan.

Er is geen moment voor toiletbezoek na het ontbijt?

We kunnen twee of soms één keer per dag naar het toilet. Op dagen vergeten ze ons. Soms brengen ze ons 24 uur niet naar het toilet, dat hangt af van hoeveel tijd ze hebben. Ik was in 2012 in een tijd dat de druk beangstigend en abnormaal was, grote aantallen mensen, veel ondervragingen. We gaan twee keer naar het toilet. We gingen alle vier samen met onze handen op onze rug en renden naar het toilet. We waren in Cel 14 verwijderd van het toilet, dat zich vooraan in de gevangenis bevindt. De cipier opent de deur, vier mensen gaan ongeveer 30 seconden naar het toilet en we stappen eruit om terug te gaan, aangezien we alle vier samen naar buiten gingen op het moment dat vier anderen naar het toilet gingen.

Dit is natuurlijk de toiletsessie, tegelijkertijd worden de namen van de ondervragingen worden genoemd. De toilettijd heeft niets te maken met de namen van de ondervraging en er is geen verband tussen de twee activiteiten. De twee operaties zijn apart. Als hij komt en je meeneemt naar de ondervraging, concludeerde hij dat deze ondervragingstijd niet gehinderd wordt door het toilet.

Of je nu naar het toilet ging of niet, het maakt niet uit?

Ja, of ik nu naar het toilet ging of niet, het maakt niet uit. Dan begint de verhoorsessie terwijl hij in de kamers aan de linkerkant aan de rand van de gevangenis is. Afhankelijk van

welke ondervrager je heeft gevraagd, is er een binnenplaats voor de verhoorkamers open naar de hemel, je gaat de verhoorkamer binnen en de ondervraging begint. Het eindigt met dat ze je buiten hangen of slaan in de tuin. Ze hebben een ruimte tussen de kamer en de tuin, er is een metalen gang waar de rechercheur je aan het strijkijzer kan hangen.

Soms is een persoon vastgemaakt aan het buitenste raam van de kamer tussen de kamer van de ondervrager en de hemelse arena. Hier hangt de gedetineerde in de lucht zonder iets onder je voeten. Je blijft daar enige tijd, de langste tijd is 30 minuten.

Natuurlijk, want deze marteling is erg lelijk

Ik bleef niet langer dan 10 of 12 minuten, waarna het verhaal eindigt. Hangend in de lucht vanuit je handen, zonder dat je tenen de grond raken, geen vrije lucht.

De ondervrager brengt je uiteindelijk terug naar een badkamer. Ze brengen een waterslang en luchtzeep de kamer in.

In het hart van de kerker?

In het midden van de Cel, boven de deur, niet hoog, zit een gat. Hierdoor wordt van bovenaf een slang naar binnen gedaan, en worden er twee of drie stukjes zeep naar ons gegooid.

Militaire zeep?

Dat wil zeggen, kleine stukjes van dit formaat, zoals stukjes kaas in de vorm van driehoeken. We nemen twee of drie driehoeken en beginnen met de badkamer, ongeveer tien minuten, en trekken dan aan de slang om deze achtereenvolgens op de rest van de kamers te draaien. Dan volgt de dwangarbeid, de gevangenis werd zo tegelijkertijd schoongemaakt.

Het verhoor is meestal tussen het ontbijt en het avondeten, behalve in speciale gevallen, ze blijven dan tot na het avondeten. Maar vaak nemen ze je 's ochtends mee en brengen je 's avonds weer terug. Ik bedoel, hij neemt je mee na het ontbijt en brengt je terug voordat het eten in de Cel komt. Er zijn mensen wiens verhoor nog niet voorbij is, of de rechercheur iets nodig heeft, mensen die gestraft worden en dus buiten blijven staan.

In een nacht verhoor, worden mensen 's nachts gevraagd?

Als de inquisiteur het bevel gaf, werden we 's nachts buiten gelaten en waren er 's nachts ook bestraffingen.

Werd jij ook 's nachts gestraft?

Absoluut. 's Nachts gebeuren er twee dingen.

Dit gebeurt niet op alle plaatsen. De directeur komt vragen over de nieuwe gedetineerden.

En daarna?

Als het tijd is om te slapen komt de cipier binnen en vraagt naar de nieuwe. Hij vraagt aan ze uit welk gebied in Syrië ze komen en het is niet mogelijk om je te verbergen, aangezien de persoon die verantwoordelijk is voor de Cel de nieuwe gevangenen op naam moet melden. Ontsnappen is in dit geval niet mogelijk, de nieuwe zijn bekend.

Is dit onvermijdelijk?

Ja, het is onvermijdelijk. De cipier vraagt de nieuwe gevangene naar zijn gebied en vertelt hem een voorbeeld uit Aleppo. Hij vraagt hem naar zijn beschuldiging, de gevangene zweert dat hij onschuldig is en de gevangenbewaarder antwoordt door hem te beledigen en te negeren. De ijzeren deur in de Cel is, zoals ik je al zei, van bovenaf zichtbaar. Er zijn alleen ijzeren staven aan het uiteinde in de vorm van een net.

Als het aantal nieuwe gevangenen bijvoorbeeld drie is, plaatsen ze hun handen op de deuren en binden ze die vast met ijzer. Hij laat ze achter en gaat.

Zit je in de Cel?

Je bent binnen de deur, precies, en zo blijf je de hele nacht. Dit is de Mazzeh-receptie. Dit is je eerste dag daar. De cipier moet je handen komen vastbinden met plastic clips aan het strijkijzer op de deur, en je blijft de hele nacht op deze manier hangen zonder specifieke reden. De cipier bindt de nieuwe aan de deur en gaat. En hier zie je de hele kamer.

Kijk naar de bestraffers en maak een lijst van 10, 15 of 20. We waren op geen enkel moment met 2 of 3, het aantal is altijd hoog, deze lijst gaat de deur uit, sommigen hangen zelfs buiten op het plein.

Zijn ze geschorst in de arena?

Nee, niet allemaal, maar ze splitsen de nieuwe gevangenen op in groepen. De eerste groep gaat het plein op en zij zijn helemaal naakt. Als de namen van de gestraften bekend zijn, trekt iedereen meteen zijn kleren uit. Als de namen worden geroepen, sta je op, trek je al je kleren uit en wacht je bij de deur van Cel. Iedereen is naakt, en een groep hangt buiten, en een groep hangt aan de netten in de gang, tussen het plein en het plein van de verhoorkamers. Op deze gang staat een hoog ijzeren net, en rechts en links hangen mensen. Op dit plein zitten enkele bewakers.

Ongeveer vier tot vijf arrestanten blijven bij hen. We waren in drie groepen, waar de directeur zat, met waterpijpen en wijn. Meestal hebben de bewakers hier de hele nacht dienst. Er is buiten een hanggroep en in de gang een hanggroep. Een keer in de zoveel tijd komt er een bewaker langs om de situatie in de gaten te houden. Dwangarbeid houdt 's nachts niet op.

Wat is hun taak?

Ze gaan elke tien minuten of minder en halen koud water om de geschorste gevangenen te besproeien.

Zijn dwangarbeiders naakt?

Ze zijn niet vaak gekleed, vaak zijn het soldaten die in de branche dienen, maar worden gestraft. De dwangarbeiders zijn niet zoals wij, het zijn soldaten, begrijp je, soldaten die op het vliegveld dienen, maar worden gestraft. Het zijn geen gevangenen.

Dwangarbeiders hebben de taak om elke tien minuten water te vullen en gevangenen met koud water te besproeien. Je moet roepen: "Meneer." Hij antwoordt: "Ja." Hij besprenkelt je met water. Je moet elke tien minuten schreeuwen, en als je niet schreeuwt, komt hij je

slaan en besproeien met water. Ik wil geen pak slaag, geen tien of vijftien stokken op mijn hoofd of handen. Ik roep: "Meneer, meneer, mijnheer", "wat, mijn zoon", ik antwoord "dorstig, mijnheer". Ik beveel de dwangarbeiders, "drink ze op", en besprenkel ons met water. Ze verheugen zich en lachen hardop. Ze vallen flauw van het lachen, niet alleen van het lachen, we roepen allemaal "meneer, meneer" en ze antwoorden niet meteen, "mijnheer", we moeten aandringen op het verzoek, het moet niet alleen "mijnheer" zijn.

We moeten aandringen. 'Meneer, meneer', 'wat wilt u', 'dorst', hij besprenkelt u van boven naar beneden met koud water, enzovoort, de hele nacht.

Je ontdoet je van de straf door terug te keren naar de kerker enzovoort.

Er waren zo'n tien cipiers aanwezig in Mazzeh, ze wisselden elkaar af. Steeds was er een leider. Sommige komen 's ochtends en sommige 's avonds.

Ze verschillen van elkaar, er was er een, het zijn allemaal criminelen, maar er was er een, we hoopten allemaal dat we die cipier niet zouden krijgen.

Hij was gek, hij deed heel vreemde dingen. Hij werkte vaak s'avonds, na zijn gebruikelijke ronde martelen ging hij zitten en maakte de waterpijpen en drankjes klaar. Zeven a acht mannelijke gevangenen waren aanwezig om plezier met hen te hebben.

Hij verkracht ze weliswaar niet, hoewel ze sliepen met de vrouwelijke gedetineerden in Mazzeh, dat weet ik zeker.

Met de gevangenen?

Met de vrouwelijke gedetineerden weet ik zeker dat ze de hele nacht bezig waren. Onmogelijk, maar wat hij met ons deed was iets heel anders: hij vraagt zeven of acht gevangenen van deze drie gestrafte groepen en deelt die met zijn kameraden. Elke cipier neemt een gevangene en voedt hem zogenaamd op! Hij wil bijvoorbeeld een woeste hond en traint hem vervolgens om een woeste hond te zijn. De gevangene moet woedend blaffen als een hond. Een ander heeft dan een kleine lieve hond. En hij heeft misschien twee honden tegelijk, hij heeft deze kleine "bobby" die de "ho-ho" volgt en met een zachte stem. Hij beveelt de gedetineerde om deze rol te spelen en de andere brult. In totaal zijn ze met 4 a 5 zittende bewakers.

En dan voeren ze een oorlog tussen hun honden, die eigenlijk gevangenen zijn. Ze maken plezier en lachen en strijden om winst en verlies. Het tafereel gaat gepaard met afranselingen en iedereen huult tegelijk als honden. Soms veranderen ze de dieren, bijvoorbeeld in een kip en een eend of een hond en een kat, en de gevangenen veranderen in de rol van de andere dieren en veranderen hun stem. En dit feest wordt georganiseerd door deze cipier. Telkens als ze dit feest bijwonen, verheugen ze zich enorm terwijl ze wijn drinken. Je kunt niet weigeren, en als je bezwaar maakt, zal hij je verbranden met houtskool van de waterpijp en je de hele nacht blijven slaan. Er is geen optie om nee te zeggen, je moet aan zijn voeten gaan zitten.

Je moet zitten zoals de hond zit, alleen als je de rol van de liefste hond bent. Als je een woeste hond bent, ben je woest. Het verhaal wordt op een hele gekke manier gespeeld, dat deze persoon niet weet waar hij is. Ik denk dat hij geen mens is, hij noemde zichzelf Hitler. Ze noemen hem de Arabische Hitler.

Een gedetineerde zei dat hij uit Deir ez-Zor komt, vooral omdat het hem iets kan schelen als hij een gedetineerde in Deir ez-Zor ziet. Hij was minder brutaal dan de rest. Ze waren angstaanjagend.

Wat is het verschil met de Fira in de 555?

In de 555e is de situatie compleet anders mijn vriend.

Hoe?

's Morgens brengen de dwangarbeiders het eten binnen, ondertussen slaan ze iedereen. En dan gaan ze, ze blijven niet tenzij er een gelegenheid is, zoals een kapper of een dokter. Niemand doet de deur open, tot lunch of diner. Dan komt het eten binnen, ze slaan weer om hun heen en pakken het kommen van het ontbijt weer mee. En dan komt 's nachts de cipier om tien gevangenen uit te kiezen, afhankelijk van de situatie.

Er zijn geen mensen binnen of buiten de Vierde Divisie. Elke twee of drie maanden komt er wel of niet een groep. We werden vergeten bij de Vierde Divisie. De dokter komt elke week of twee keer per week indien nodig. Ik zei toch dat ik me in mijn hele leven twee keer heb geschoren. Natuurlijk worden we geraakt, maar het verhaal is gevarieerd. Als het warme water op is, worden we gestraft, omdat hun warm water en ons water uit dezelfde bron komen. Maar er is geen systeem, het systeem daar is dat niemand naar je toe komt.

Geven ze je zeep?

Tijdens badtijd, is er een kleine zeep. Het lijkt alsof het een grote zeep is, maar het wordt verdeeld.

Moet je in 555 betalen om te douchen of naar het toilet te gaan?

Ja, in dit hoekje nemen we een douche, met koud water, er is geen warm water. Behalve de vijf minuten die het hoofd van Al-mahjaa en zijn mensen gebruiken omdat ze oud zijn. Het is maar vijf minuten, voor honderd mensen. We douchen met koud water en je hebt maar een uur of twee om honderd mensen te douchen, wat betekent dat je minder dan een minuut hebt om te douchen.

Twee uur is 120 minuten, wat betekent dat elke persoon ongeveer een minuut en een paar seconden heeft.

In een minuut speelt zich dit af, zodat steeds drie of vier mensen de badkamer binnenkomen. Iedereen beweegt met elkaar om het allemaal zo snel mogelijk gedaan te krijgen.

Snel?

Dat wil zeggen op deze manier

Herinner je je de 555-kaart nog?

Onthoud de plaats waar je was.

Kun je het zelfs in eerste instantie op papier tekenen?

Teken het geometrisch zodat we weten hoe het eruit ziet en het vereist geen honderd procent, het gaat erom dat we de vorm van de plaats kennen.

Mooi zo.

Je zei A, C en B, en bij de ingang naar beneden, naar deze slaapzalen, toch?

De zalen waren groot. Er zat een toilet in de kist en niemand gebruikte het. Boven staan vrouwen, maar ik hierboven ken de situatie niet.

Ik weet alleen dat er negentig en vrouwen zijn en niets anders.